

HỒI 619

Tái Trường Tranh Hùng

Cáp Một Mũ và Từ Tử Lăng cùng lúc phi ngựa tới chỗ cầu rơi xuống. Ngựa có đặc điểm riêng của ngựa, phải đợi đến khi bốn vó tung được hết sức, lúc đầu phải phát lực từ từ, sau đó mới vươn đến tốc độ đỉnh cao. Cáp Một Mũ là cao thủ trên sân mã cầu, luôn giữ ngựa ở trạng thái hoạt động, chỉ cần trong vài nhịp thở là có thể đẩy tốc độ ngựa lên cao nhất, chỉ cần nắm được mã cầu, thuận thế mang cầu theo tuyến bắc tiến thêm vài bước, đến cuối tuyến truyền cầu cho Mai Nội Y từ cánh nam tới tiếp ứng, trù này coi như thắng chắc.

Lúc Từ Tử Lăng thúc ngựa đuổi theo hấn, Cáp Một Mũ còn cách gã khoảng hơn hai chục bước phía bên phải, cầu lại rơi ở phía bên phải Cáp Một Mũ hơn ba chục bước, hai người cùng lúc khởi động, nhưng với thuật "Nhân mã như nhất", trong chớp mắt Từ Tử Lăng đã tăng tốc ngựa lên mức cực đại, lao đến chỗ quả cầu rơi xuống như tên bắn, nếu có thể vượt lên phía trước ngựa của Cáp Một Mũ thì có thể nhanh chân hơn một bước cướp cầu đi.

Hai người kẻ trước người sau, theo sát nhau toàn lực đuổi theo cầu với tốc độ kinh hồn, tay phải cầm thúc cương, tay trái cầm cương thúc ngựa, tình hình kịch liệt.

Mọi người trên sân đều tập trung chú ý vào hai người, Từ Tử Lăng không ngừng tăng tốc, tựa như có thể tạo nên kỳ tích, mọi người si mê theo dõi, tiếng hò hét vang dội.

Những cánh tay cổ vũ ra sức vỗ.

Người xem hò hét vang dội sân đấu, không khí trong sân và ngoài sân đều kịch liệt vô cùng.

Cáp Một Mũ hét lên một tiếng, đổi hướng, đang từ men theo cánh lại đi thẳng, nếu như Từ Tử Lăng vẫn lao đi theo hướng cũ tất sẽ bị ngựa của Cáp Một Mũ chắn bên trái, chỉ có thể đi theo hướng của Cáp Một Mũ, nếu không hai ngựa sẽ va vào nhau, đây là điều cấm trong thi đấu.

Lúc đó Khắc Tát đang ở phía sau khu trung tuyến, vượt lên phía trước Khẩu Trọng, tăng tốc ngựa men theo cánh bắc đuổi theo cầu. Chỉ cần Cáp Một Mũ có thể ngăn cản Từ Tử

Lăng, hẳn có thể nhanh chân hơn một bước giành lấy cầu trước khi cầu ra khỏi phương cánh bắc.

Khấu Trọng tự nhủ biết chuyện không hay, hết sức lao ngựa đuổi theo, nhưng vì bị thụt sau gần ba chục bước, ngay cả khi sử dụng thuật “Nhân mã như nhất” thì cũng không theo kịp.

Lý Uyên và những người khác cách đó quá xa chỉ có thể nhìn mà than, mắt tròn tròn đầy lo lắng.

Chân khí trong nội thể của Từ Tử Lăng lưu chuyển, truyền hết vào thân thể ngựa, lúc sắp phải va chạm với Cáp Một Mỹ liền ghim dây cương ngựa, người ngựa vuron lên, đầu ngựa ngẩng cao hí dài, chân trước đáp xuống, chân sau vẫn còn phóng đi vài bước, lướt qua Cáp Một Mỹ.

Cáp Một Mỹ làm sao ngờ được gã lại có thể làm như vậy, không giữ được tư thế cũ, vượt qua chỗ Từ Tử Lăng một đoạn, và tiếp tục phóng đến phía cuối tuyến, suýt chút nữa thì nguy hiểm.

Tiếng reo hò vang dậy như sấm, kịch liệt và âm ỉ nhất từ lúc mở đầu trận đấu đến nay.

Vó ngựa trước đạp xuống đất, Từ Tử Lăng lại thúc ngựa lao lên phía trước, lúc đó không có ai tranh đoạt cầu, vung trượng đánh cầu, cầu bay lên không trung, vụt qua đầu Khắc Tát đang lao đến, bay đến chỗ Khấu Trọng.

Khấu Trọng không đợi cầu rơi xuống đất, lập tức bay lên không trung, cầu bay qua hơn chục trượng trên không, sau khi rơi xuống lăn nhanh trên đất, rơi xuống trước mặt Lý Nguyên Cát, cách độ chục bước.

Lý Nguyên Cát vui mừng, thấy phía trước có Trạch Hỷ Na đến cản, đánh ra một gậy, đưa cầu sang cho Lý Uyên ở bên tuyến nam.

Lúc đó bên phía quân địch - Cáp Một Mỹ, Khắc Tát và Mai Nội Y vẫn còn đang ở phía tây sân không thể quay về kịp, thành ra chỉ có Trạch Hỷ Na một mình đối đầu với địch, Lý Uyên sau khi tiếp được cầu không dám chậm trễ, dẫn cầu tiến đến cầu môn phía đông.

Trạch Hỷ Na cười ngựa chặn Lý Uyên, người lúc hướng sang trái, lúc nghiêng sang phải, lúc tiến lên phía trước lúc lại lùi ra sau, khiến người ta có cảm giác, cho dù Lý Uyên đánh cầu vào bất cứ góc nào của lưới, lão đều có thể chặn được.

Lý Uyên vung trượng đánh cầu sang cho Lý Nguyên Cát ở phía bên trái, cầu lặn nhanh trên đất.

Trạch Hỷ Na lập tức thể hiện công giá của lão, kéo mạnh lưng ngựa, ngựa giống như sắp ngã về bên trái chợt nhảy lên, đổi hướng công kích. Dưới sự kinh ngạc của mọi người, lao về phía giữa hai ngựa của Lý Uyên và Lý Nguyên Cát, thấy vẫn không kịp ngăn cản, lão vuron người ra trước sát mặt đất mã trượng vung ra đánh trúng cầu.

Cầu gặp mã trượng đổi hướng bay về tuyến bắc của phía tây sân đấu nơi Khắc Tát đang đứng, hấn nhanh chóng chuyển cầu cho Mai Nội Y ở tuyến nam, trước khi Từ Tử Lăng kịp đến, Mai Nội Y vung trượng đánh cầu vào lỗ.

Ba tiếng trống vang lên, đội Ba Tư lại thắng thêm một trù nữa, dẫn trước bốn trù, chỉ còn tám trù nữa là sẽ dành chiến thắng toàn trận.

Cầu lại được đem vào sân.

Lý Uyên ra hiệu tạm dừng, gọi ba người đến phía tây sân đấu nói chuyện. Trước tiên lão nói với Từ Tử Lăng và Khấu Trọng: “Đánh rất hay, lần này thua không phải lỗi của hai người.”

Lý Nguyên Cát gật đầu: “Trạch Hỷ Na giữ lỗ cầu rất vững, theo ta, lão còn giỏi hơn cả Cáp Một Mỹ.”

Lý Uyên nói: “Chúng ta thay đổi thể trận, Nguyên Dũng và Văn Thông tấn công, trăm và Tề vương hậu vệ, chỉ cần hai người thi đấu phong độ như khi này, chúng ta nhất định không thể thua.”

Chỉ nghe lão thân mật gọi tên hai người, có thể thấy rằng lão rất có cảm tình với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Hai người đáp dạ vang, bọn họ đã bị ảnh hưởng bởi không khí của trận đấu, cũng cảm thấy vừa nãy thua thật là oan uổng, ý chí chiến đấu hăng lên, thề quyết thắng trù sau.

Khấu Trọng phát cầu từ giữa sân lên cho Từ Tử Lăng, Từ Tử Lăng vuron nửa người dưới lưng ngựa, dùng cú trượng điều khiển cầu lặn trên mặt đất tiến lên.

Phía chính diện Cáp Một Mỹ đang sẵn sàng ngăn cản, Mai Nội Y và Khắc Tát lao đến từ hai bên trái phải, Trạch Hỷ Na vẫn đang bảo vệ chặt chẽ lỗ cầu.

Trước khi cú trượng của Cáp Một Mỹ chạm vào mã cầu, nằm ngoài dự đoán của những người trên sân đấu và trên khán đài, Từ Tử Lăng không chuyển cầu cho Khấu Trọng

mà lại đẩy cầu lặn qua bốn vó ngựa để sang phía bên kia, người lật từ bên này lưng ngựa sang bên kia như ngọn cỏ bị rạp trước cơn gió lớn, trước khi cầu ra khỏi tầm kiểm soát, móc cầu tiến lên trước. Ngón này khiến cho Cáp Một Mũ lao vào chỗ không có gì.

Tiếng reo hò lại nổi lên, tiếng cổ vũ lại càng thêm kịch liệt, ai cũng hiểu đây là cơ hội cho Từ Tử Lăng tranh thủ tấn công cầu môn.

Quả nhiên Từ Tử Lăng dẫn cầu thẳng tiến về phía Thạch Hỷ Na.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tâm ý tương thông, gã cũng lao đến, khiến cho Thạch Hỷ Na một mình không biết xoay xử ra sao, không biết nên chặn ai.

Người ngoài tưởng rằng bọn họ, Thái Hành Song Kiệt, đang thi triển trận pháp mã cầu, chỉ bọn họ biết rằng đây chẳng qua là kinh nghiệm liên thủ trên chiến trường bao lâu nay ra áp dụng trên sân mã cầu mà thôi.

Thạch Hỷ Na cưỡi ngựa lên trước, cước trượng múa lên thành muôn hình cước trượng, hư thực thực, thần diệu vô cùng.

Tinh thần của Từ Tử Lăng đã đạt đến cảnh giới "tĩnh trung nguyệt", thật lòng mà nói, côn pháp của Thạch Hỷ Na quả thật cao minh, có điều cũng còn cách xa Thạch Chi Hiền, đâu có thể làm khó được gã. Gã xử ra một hư chiêu, khiến cước trượng của Thạch Hỷ Na hơi nghiêng sang trái, gã lập tức di chuyển nhẹ cầu côn, dễ dàng len qua trận ảnh cước trượng tưởng như một giọt nước cũng không thể len qua của Thạch Hỷ Na, chuyển cầu cho Khấu Trọng.

Khấu Trọng không dám tùy tiện, vì lúc đó Khắc Tát đang ở bên trái, cách gã không qua hai mã vị, gã đánh một gậy mạnh mẽ và thực sự.

Một tiếng động vang lên, mã cầu lặn vào lỗ cầu phía đông.

Tiếng cổ vũ rầm trời, tiếng hô vạn tuế không dứt, không ai để tâm người đánh cầu vào là Thái Nguyên Dũng chứ không phải Hoàng đế Đại Đường Lý Uyên.

Lý Uyên càng không để tâm, trên lưng ngựa nhìn lên tự hào, vui mừng tựa như chính mình đánh cầu vào lỗ. Lão đối người thi đấu đã là một biện pháp mạo hiểm, giống như sắp vào trận còn đối tượng. Giờ đây sự thực chứng minh lão đã không mắc sai lầm, vừa làm chứng cho Lý Thần Thông và Lý Nam Thiên thấy, vừa cho mọi người thấy sự đúng đắn của lão,

Lý Nguyên Cát cưỡi ngựa đến đón hai người chiến thắng quay lại.

Tình hình trận đấu đến lúc này càng hấp dẫn, Đại Đường không còn rơi vào thế bị động bị áp đảo nữa.

Ba tiếng trống vang lên, hiệp một của hồi thứ hai đã kết thúc.

Bên Ba Tư quyết tâm thắng trừ cuối cùng của hiệp này, thắng hiệp này sẽ giữ được thế áp đảo dẫn trước bốn trù.

Phát cầu xong, bên Ba Tư thay đổi hoàn toàn đội hình, chiến thuật. Trạch Hỷ Na sau khi đón cầu liền đưa cầu lên giữa sân, trước khi Từ Tử Lăng và Khấu Trọng kịp lao tới chuyển cầu cho Cáp Một Mỹ, Cáp Một Mỹ định cùng Mai Nội Y, Khắc Tát ba người biểu diễn hí pháp mã cầu, cuối ngựa tung hoành ngang dọc, mã cầu biến hóa xuất quỷ nhập thần, chuyển trái chuyển phải, lúc trước lúc sau, trong lúc Từ Tử Lăng và Khấu Trọng chưa về tiếp cứu kịp, Lý Uyên và Lý Nguyên Cát càng không có cơ hội chạm vào cầu, bên Ba Tư đưa cầu vào lỗ giành chiến thắng dễ dàng, không tốn nhiều sức.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng thua nhưng trong lòng không phục, nhưng lại không thể không phục, khó chịu vô cùng

Sau khi hiệp đầu tiên của hồi hai kết thúc có một khắc giải lao.

Hai người đi theo Lý Uyên và Lý Nguyên Cát đi sang một bên sân đấu, sắc mặt Lý Uyên ngưng trọng, đẩy cốc trà cho một viên thái giám mang lên sang một bên, cau mày nói: "Giờ chỉ còn sáu trù, chúng ta có thể thắng cả sáu trù thì có thể thắng, thua một trù thì hòa, các người có sáng kiến nào không?"

Lý Nguyên Cát tỏ ra mất tự tin, nhưng vì Khấu Trọng đã thi đấu rất tốt, cố ý tỏ thái độ thân thiện nói: "Nguyên Dũng, Văn Thông hãy thoải mái nói ra cách nghĩ của mình."

Khấu Trọng nói: "Biến trận của Hoàng thượng khi nãy đã tạo ra kỳ tích, không thể lại biến trận được nữa. Có điều khi đối phó với thế tiến công của đối phương, khi bên địch thủ có cầu, bọn tiểu nhân phải hộ vệ ứng phó, hãy dùng cách một kèm một, Văn Thông kèm Trạch Hỷ Na, tiểu nhân chịu trách nhiệm Cáp Một Mỹ."

Lý Uyên nói: "Đây là biện pháp trong lúc không còn biện pháp nào khác nữa, đơn giản dễ thi hành. Nguyên Cát, người hãy trông chừng Mai Nội Y, trăm sẽ kèm Khắc Tát. Cứ như vậy đi!"

Lúc đó Vi công công đi đến bên Lý Uyên, có vẻ như muốn nói điều gì.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết ý rời đi, đưa ngựa cho thủ hạ của Trình Mạc, ngồi một bên uống trà do thái giám mang tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, thấp giọng nói: “Điểm tử đến rồi!”

Lý Mật rời chỗ, tiến về phía Lý Uyên.

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, liếc nhìn về phía Trầm Lạc Nhạn, quả nhiên nàng lộ thần sắc chú trọng, ánh mắt nhìn theo Lý Mật, bất giác thâm lo lắng. Nhất định là nàng đoán ra Lý Mật đã bị trúng gian kế, tự mình cầu xin Lý Uyên. Trong trường hợp đó, nàng sẽ rời cung để đi tìm Lý Mật, như thế sẽ trúng bẫy giăng sẵn của địch nhân.

Cùng lúc đó, gã công tử song nhĩ, nghe thấy Lý Mật đang vấn an Lý Uyên, sau đó nói: “Từ khi thần quy thuận Đại Đường đến nay, luôn được hưởng ân thưởng của Hoàng thượng, được Hoàng thượng sủng ái, nhưng thần chỉ hưởng ân sủng của Hoàng thượng mà chưa hề có hồi đáp gì, trong lòng cảm thấy bất an. Hiện nay Tần vương dụng binh Lạc Dương, mà cự bộ của thần đa số lập nghiệp tại ven vùng Sơn Đông, chỉ cần Hoàng thượng ân chuẩn, thần sẽ xuất quan chiêu hàng bọn họ, nếu không Khấu Trọng qua Trác Kiều thu nạp bọn họ thì sẽ cực kỳ bất lợi cho Đại Đường chúng ta.”

Lý Uyên trầm giọng đáp: “Những lời của khanh gia không phải là không có lý, không biết khanh gia nắm chắc được bao phần, có thể chiêu hàng được bao nhiêu người?”

Từ Tử Lăng giờ càng khẳng định Lý Uyên có ý giết Lý Mật, vì Lý Mật đã có ý giết Trác Nhượng, có thể thấy hẳn vốn là kẻ chuyên phản bội chủ nhân, căn bản không hề đáng tin, theo lẽ thường lẽ nào Lý Uyên lại thả hổ về rừng? Lão tử về đồng tình với Lý Mật, tất đã có kế sách.

Lý Mật cung kính nói tiếp: “Tướng giỏi dưới trướng cũ của thần thế lực của Trương Thiện tướng chiếm giữ La Tinh lớn nhất, thủ hạ quân lính có hơn vạn người, hạ thần nắm chắc mười phần có thể thuyết phục hẳn, chỉ cần hẳn quy hàng, những người khác ắt sẽ theo gương hẳn mà làm theo.”

Lý Uyên nói: “Khanh gia chuẩn bị khi nào thì khởi hành?”

Lý Mật vui mừng nói: “Nếu như Hoàng thượng tứ chuẩn, hạ thần muốn ngay lập tức lên đường.”

Lý Uyên trầm ngâm một lúc, nói: “Vậy cứ theo như ngươi nói, trẫm lập tức phái người thông báo cho quan phòng.”

Từ Tử Lăng trong lòng chấn động, bây giờ trận đấu còn chưa kết thúc, bọn họ còn chưa biết lúc nào có thể rời cung, nếu Trầm Lạc Nhạn lúc này cũng bỏ đi, bọn họ biết tính sao? Mà cho đến lúc này, gã vẫn chưa rõ thủ đoạn và cái bẫy mà địch nhân bày ra cho Trầm Lạc Nhạn là thế nào.

Khấu Trọng đón cầu do Từ Tử Lăng chuyển tới, dẫn cầu lăn trên đất, vượt qua Cáp Một Mỹ chỉ một ly, Từ Tử Lăng cứ theo chiến thuật học lóm được từ đối phương, tả xung hữu đột, làm rối loạn địch, kéo theo ba người khác cũng cùng với Khấu Trọng xung đột tách hợp, giống như đàn bướm bay lượn, mỗi lần đều khiến người ta tưởng rằng Khấu Trọng sắp chuyển cầu cho gã, cuối cùng Khấu Trọng vẫn tiếp tục dẫn mã cầu nhanh chóng tiến về cầu môn địch. Những người xem từ trên khán đài và đám cấm vệ quân bảo vệ bốn phương không ngừng reo hò, tiếng hò reo âm ỉ như nước thủy triều.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đều là nhân tài kiệt xuất, nhiệt thân trước trận đấu lại thêm giao phong trên sân, đến nay chơi mã cầu đã đặc tâm ứng thủ, tự tin vô cùng, phát huy thuật "Nhân mã như nhất" và chiến thuật liên thủ đến cảnh giới điền phong.

Khấu Trọng làm động tác giả, tựa như chuyển cầu cho Từ Tử Lăng từ cánh nam lao tới, lừa cho Trạch Hỷ Na nhầm đường cầu mới nhẹ nhàng di chuyển cú trượng, móc lấy cầu vút qua Trạch Hỷ Na, đưa cầu vào lỗ trong tiếng gào thét vang dậy và tiếng vỗ tay rầm rộ như chũ tre.

Lúc hai người vui vẻ quay lại đón nhận sự chúc mừng khen ngợi của Lý Uyên và Lý Nguyên Cát, Lý Mật và Vương Bá Đường đang rời chỗ đi, Trầm Lạc Nhạn thì vẫn ngồi trên khán đài, hai người yên tâm một chút.

Cầu lại được phát.

Mai Nội Y đưa cầu cho Trạch Hỷ Na ở gần phía sau, lão cùng Cáp Một Mỹ, Khắc Tát ba người lại biểu diễn mã thuật hoa thức tung vó ngựa sang khu sân phía tây, nhìn thì như là tự do tùy ý tung hoành, sự thực tiến thoái trái phải đều có khoảng cách, ẩn chứa sự biến hóa khôn lường trong đó.

Lý Uyên và Lý Nguyên Cát không nhìn ra sự biến hóa của đối phương, bị ép đến mức chỉ có thể lui lại bảo vệ hậu phương.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng lại dùng cách lấy động trị động, cũng xuyên trái lách phải, chạy thẳng vào giữa trận địch, đến đâu làm ngăn địch trở địch đến đó.

Chỉ thấy bên phi ngựa chạy khắp sân đấu, tiếng vó ngựa vang lên, tranh trì kịch liệt, mọi người trên khán đài quan sát, không khí căng thẳng chẳng kém trên sân. Tiếng hò reo không dứt, trên sân lên đến cao trào, náo nhiệt vô cùng.

Trạch Hỷ Na rút cục cũng đưa cầu được lên trung tuyến, tiến vào phía tây sân đấu.

Khấu Trọng vượt lên trước ngựa Cáp Một Mỹ, lao về phía Trạch Hỷ Na, ép lão phải chuyển cầu cho đồng đội.

Giây phút quan trọng cuối cùng đã đến, Trạch Hỷ Na tỏ ra không đủ tự tin vượt qua cú trượng ma thuật của Khấu Trọng, vung gậy đánh cầu, cầu lăn chéo về bên phía nam, rơi ngay dưới chân của Mai Nội Y.

Khấu Trọng kéo dây cương, ngựa quay mình, vờn người lao về phía giữa Cáp Một Mỹ và Khắc Tát, chỉ cần Mai Nội Y chuyển ngang cầu đi, gã nhất định sẽ tranh tài cao thấp với hai người bọn họ.

Lý Uyên từ phía sau cưỡi ngựa lên đón đầu Mai Nội Y, Lý Nguyên Cát đứng phía xa phía sau bên trái Lý Uyên, quan sát để tiếp ứng cho Lý Uyên.

Từ Tử Lăng vờ như đang lao về phía Cáp Một Mỹ ở ngay phía sau cách Mai Nội Y khoảng hai trăm bước, kỳ thực là đang giữ thế chờ đợi, tập trung chú ý đến Trạch Hỷ Na đang từ từ tiến đến.

Quả nhiên Mai Nội Y dẫn cầu từ từ vào giữa sân, có vẻ như sắp chuyển cầu cho Khắc Tát đang di chuyển gần biên Bắc, cú trượng vung lên, cầu chuyển cho Trạch Hỷ Na ở ngay gần sau, khiến cho Lý Uyên và Lý Nguyên Cát đều lao vào chỗ không.

Lý Uyên ở phía sau Mai Nội Y theo đà tiếp tục lao về phía đông, Lý Nguyên Cát không bị mất đà, ở lại bảo vệ, Khấu Trọng thì đang toàn lực đuổi theo Khắc Tát đang đến gần, đề phòng nguy hiểm nếu Trạch Hỷ Na chuyển cầu cho Khắc Tát.

Những động tác này diễn ra rất nhanh trong chớp mắt, cử động như không động, cầu vạch một đường trong không trung, tạo thành vòng cung rơi xuống phía Trạch Hỷ Na.

Tinh thần Từ Tử Lăng đã đạt đến cảnh giới “tĩnh trung nguyệt”, dường như đột ngột từ trong sân phóng đi, thực ra tiếng hò reo cổ vũ như thủy triều đều lùi lại, tất cả những hành động náo nhiệt trên sân đấu chỉ như một vở kịch câm, lúc đó vó ngựa Từ Tử Lăng đã quen chạy, ngựa dưới sự điều khiển của Từ Tử Lăng nhảy lên, bay lên không trung đến sáu, bảy

trượng, cúc trượng đưa ra đánh vào quả cầu lúc cầu chỉ cách Trạch Hỷ Na độ hai chục bước, móc cầu xuống và chuyển tới biên phía nam sân, chỉ cách Lý Uyên độ hai chục bước.

Tiếng reo hò nổi lên khắp sân.

Lý Uyên vui mừng, vội lao lên phía trước đón cầu, Trạch Hỷ Na ghìm cương vội quay về nhưng không kịp.

Vó ngựa của Từ Tử Lăng đạp đất, hí lên một tiếng liệt ngàn kinh đào chói tai, Lý Uyên ngự giá thân chinh đánh cầu vào lỗ.

Lý Uyên mặt mày hớn hởi, quay về phía tây sân, miệng nói: “Đánh rất hay”, không rõ là tự khen mình hay khen Từ Tử Lăng, có điều không ai không rõ lão vui mừng thế nào khi thể hiện được oai phong của mình trên sân đấu.

Đội Ba Tư sau khi phát cầu đã cẩn thận hơn rất nhiều, chuyển dài giao cầu ngắn, từ từ tiến lên.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng biết đối phương mất dần tự tin, mất đi khí thế hùng hực lúc trước, trong khi đó lòng tự tin của hai người tăng lên bội phần, cưỡi ngựa tung hoành, khiến cho đối phương không dám mạo hiểm tấn công. Lý Uyên và Lý Nguyên Cát vì rất tin tưởng hai người nên không phải thi đấu căng thẳng lo sợ như trước nữa, thoải mái phối hợp với nhau, phát huy hết mức tinh thần chiến đấu.

Khắc Tát nhận được cầu do Trạch Hỷ Na chuyển tới, bị Lý Nguyên Cát lao tới ép phải chuyển sang cho Cáp Một Mỹ, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đợi đã lâu, tóm ngay lấy cơ hội, cùng lúc lao ngựa đến, người ngựa chưa đến nơi, uy lực đã phong tỏa đường tiến và hai bên của Cáp Một Mỹ.

Cáp Một Mỹ không dám chuyển cầu cho Mai Nội Y lúc đó đang bị Lý Uyên kèm chặt, không còn cách nào bên đánh một gậy, cầu lăn trên mặt đất về phía Trạch Hỷ Na đang ở trung tuyến.

Khấu Trọng hét to một tiếng: “Tề vương tiến lên”, cùng với Từ Tử Lăng thi triển thuật “Nhân mã như nhất”, đột ngột tăng tốc ngựa lên mức cực đại, đuổi theo cầu như một cơn gió từ hai bên Cáp Một Mỹ lao bắn đi như hai mũi tên.

Lý Nguyên Cát hăng máu, cũng muốn lập uy, vượt qua Khắc Tát, phi ngựa lao nhanh theo biên nam.

Trạch Hỷ Na biết trù này thắng thua phụ thuộc vào mình, không dám chậm lơ là, vội phi ngựa lao lên đón đỡ quả cầu đang lăn về phía mình.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn ở trên lưng ngựa đưa mắt nhìn nhau, bởi vì nếu bọn họ dù có phóng nhanh cỡ nào cũng không thể kịp ngăn chặn trước khi Trạch Hỷ Na chạm vào cầu, mục đích của hai người là ép cho Trạch Hỷ Na lần đầu vung gậy đánh cầu, khiến cho bọn họ còn chút cơ hội.

Trạch Hỷ Na vươn người vung gậy đánh quả cầu đang lăn tới, hai người vẫn còn cách xa đến hai chục bước.

Mắt thấy sắp bị thua thì chuyện lạ xảy ra.

- o O o -